

Sorsközösségben Jézussal

„Nem különb a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az ő uránál.” (Máté 10,24)

Amit értünk, vagy érteni vélünk, általában sokkal elviselhetőbb. Szenvedés, üldöztetés, elutasítás, gúny, bántalom, rosszindulat. Sokszor találkozunk ezekkel élünk során és a túlélésben az egyik taktika a *megértés* szokott lenni.

„Ha elmondaná, miért beszél így velem, jobban el tudnám fogadni.” „Nem az a legnagyobb bajom, hogy beteg lettem, szörnyű a diagnózisom és fájdalmaim vannak. Az visel meg igazán, hogy nem értem, miért kell nekem ezt elszenvedni, miért pont nekem kell ezt elszenvedni.” „Sokszor nézek szembe emberi rosszindulattal, kistílű dolgokkal, kicsinyességgel, felesleges bántó viselkedéssel és szavakkal és néha azt érzem, hogy vissza kellene vágni, nagy ritkán meg is teszem, de inkább az a jellemző, hogy csak ledermedek és nézek és értetlenkedem.”

Hivatásomat gyakorló tanárként nekem is szembe kell néznem sokszor rosszkedvű emberekkel, arroganciával, lenézéssel, gúnnyal. Egyesek megadják a tiszteletet, másokon pedig érzem a lenézést. Van, aki meglátja hivatásom nagyszerűségét; mások pedig... – mások csak önmagukat képesek csodálni. Rengeteg jó szándék vezérelt, mikor e pályára léptem. Jót akarok a gyerekeknek, a szülőknek. Volt egy példaképem, akire nézve azt tudtam mondani, hogy én is ezt akarom adni, én is csillogó szemű fiatalokat akarok a kapuig kísérni. Vagy éppen ellenkezőleg: pontosan az mozgat, hogy én majd változást hozok! Elhozom a tudás, az emberség, a kreativitás, a humor, az egyenrangúság, a krisztusi szellem békés

alkotóközegét! S mi lesz út közben a lelkesedéssel? Elvész talán? A sok-sok tüskét mire kihuzigálom, leenged valami ott legbelül?

Mi a baja velem mindenkinek? S teszem fel a kérdést: mi a baja a kereszténységgel ennek a világnak? Utóbbira a válasz egyértelmű: annál nagyobb baja van a világnak a kereszténységgel, minél inkább krisztusi. Krisztus szelíd és alázatos és szeretetteljes meg nem alkuvásával nagyon nehéz mit kezdenie. Az igazsággal a világnak nagyon nehéz mit kezdenie. Aki pedig Krisztus útját járja, annak előbb utóbb elvezet a maga Gecsemáné kertjébe az útja. Mert sorsközösségben vagyunk a mi Urunkkal. Vele együtt vezet mélységekbe is az út, gyötrelmekbe is az út, méltatlanságokba is az út, de Ő az egyetlen út az üdvösségbe is, senki sem mehet az Atyához, csakis Krisztus által. Ha Krisztusé vagyok, támadni fognak.

És nem csak akkor. Ha találnak hibát bennem, megtorolják. Ha találnak irigyelni valót, megtorolják. Ha nem értenek, megtorolják. Ha kilógok, megtorolják. Ha rosszat mondok és akár csak egyszer mondok rosszat, megtorolják. S milyen ritka, hogy a közösség felemel! Az élet már csak ilyen, öröm és szenvedés is együtt jár, része a csomagnak. Nem magyarázat az „ez már csak ilyen”, de valamiféle felmentés...

„A teremtést általhatja a kék és kín piros szála;
hogy ugyanaz: ki nem tudja? fátyol színe és visszája.”
(Weöres Sándor: Rongyszőnyeg 122.)

Jézus azonban nem felmenteni akar, hanem megmenteni. Tanítani elviselni azt, ami várhatóan nehéz lesz és arra, hogy egymásnak legalább mi emberek ne nehezítsük meg. Ha lehet. És miért ne lehetne? Ő megmutatott egy másik utat, ahol a kritika az erősnek szól, s az elnézés a gyöngének. Ahol van bocsánat a bűnösnek és megtérésre hívás a hívó öntetszelgőnek. Vigasztaljon hát a tudat: Jézus ismeri ezt a nehéz utat. Végigjárta. És győzött. Értem is, érted is. Ránk is ez a megnyugvás vár...